

RENAȘTEREA

Organul Episcopiei ortodoxe române a Vadului, Feleacului și Clujului

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

CREDINȚĂ ȘI OBSCURANTISM

Asociația acestor două noțiuni este prea frecventă ca să mai evităm o discuție publică asupra ei, fie dintr'o supraevaluare nemotivată, fie dintr'un fals indiferentism.

Credința se apără arătându-și tainele, destăinuindu-se celui ce-o cercetează cu gându-l cel bun de a o înțelege, ca și celui ce-i siluește buna credință.

Credința — și ne gândim în special la credința creștină — fenomen pentru care facem apologia de față —, *credința este o manifestare a eului uman care cercetează realitățile și caută să descopere adevărul*. Este o metodă pentru cunoașterea în genere și singura metodă pentru cunoașterea creștină.

Din acest punct de vedere credința se incadrează în antologia metodelor de cunoaștere și prin certitudinile dobândite are dreptul să rămână — cel puțin — între frunțile metodelor consacrate de gândire universală.

Credința este o forță în desfășurare care în ascensiunea ei poate fi urmărită critic și logic până într'un anumit stadiu. Din cauza dimensiunilor ei, ea depășește posibilitatea spiritului critic de a o urmări și din insuficiența spiritului critic, nu dintr'o schimbare a perspectivelor inițiale, ea devine irațională, mistică sau obscură.

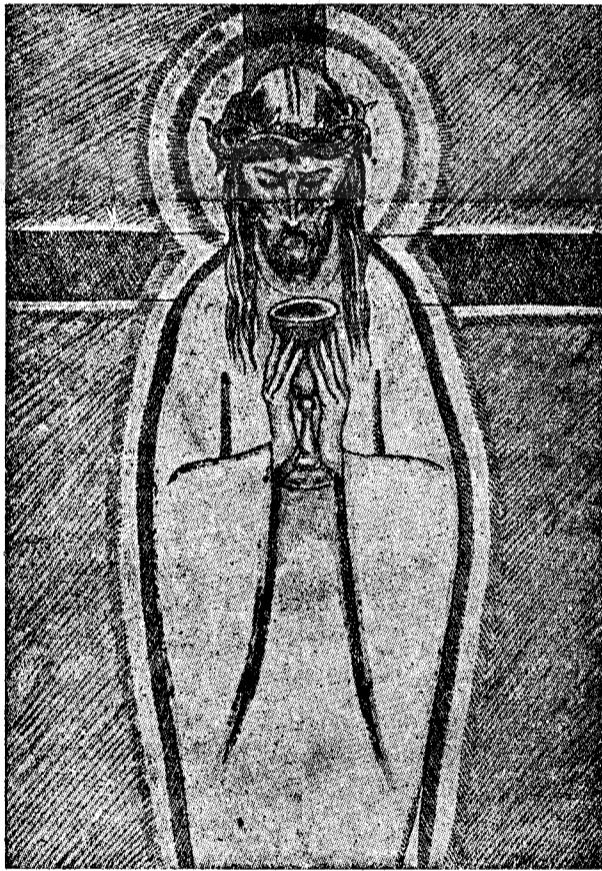
Obscurantismul este deci un fenomen de deficiență a spiritului critic și nici decum o deviație, a stării de credință. Obscurantismul este o deficiență de structură a eului uman, care quijotic pronunță sentința de condamnare împotriva iraționalului pe care nu-l poate supune voinții sale. Iraționalul este o stare umană și nu o realitate în sine.

Obscurantismul radiat de Biserica creștină este un fenomen real, când se refera la unele categorii clericale și laice care din lipsa culturii sau din lipsa de trăire intensă sunt niște simpli păpușari fără suflet și fără har.

Credința creștină stă însă deasupra fenomenelor utilitariste sau idealiste, pentru că este un produs de sinteză, este un rezultat, o armonizare și o supravaloare a acestora. Ea a reușit să dea sens — finalizând materia către o idealizare și poate argumenta că ori ce cantitate integrată în evoluția moralei sale, în timp, devine calitate. Sensul acestei materii

creațiunii cât și pentru creator însuși.

Dacă creatorul a alcătuit lucruri perimabile, veșnic imperfecte, ne îndoim pe drept cuvânt despre existența perfecțiunii lui însuși. Nimic nu ne obligă mintea sau inima să credem că cel ce ne-a făcut pentru un simplu joc de schimbare ciclică — materie — spirit; spirit, materie etc. etc. el însuși

Beți dintru acesta toți...

(cantitate) devenite calitate (spirit) nu poate fi însă o ridicolă și eternă întoarcere spre sine. Nu putem admite ca materia devenită calitate, după ce a ajuns acest stadiu evoluat să se reîntoarcă la fazele inferioare ale sale dintr'un simplu capriciu sau dintr'un destin meschin. Logica suficientă nu poate concepe o creație atât de mare cu un destin atât de mediocru. *Finalitatea, scopul creațiunii materiale, care prin evoluție devine calitate sau spirit, trebuie să fie o potențializare eternă până la stadiul de perfecționare.*

Perfecționarea este o condiție pentru valabilitatea existenței

este mai mult decât aceasta.

Este deci obligatoriu pentru mintea noastră să depășim conceputul de inteligență suficientă pentru a găsi rosturi, (finalități) potrivite cu mărirea minții noastre și cu splendoarea casnică în care trăim.

După zeci de veacuri de profundă și sinceră căutare a sensurilor, după nobilele adăstări ale filosofilor antici asupra creațiunii și logicei universului, după ce milioane de minți sau inimi frământate de grija de a găsi sens potrivit existenței noastre și cosmosului, și-au spus cuvântul lor, după ce miliarde de răspunsuri nepotrivite s'au dat; — prin voința de a

„Că tot cel ce face rele urăște lumina și nu vine la lumină, ca faptele lui să nu se vădească.

Iar cel ce face adevărul, vine la lumină, ca să se vădească faptele lui, că întru Dumnezeu sunt făcute“
Ioan 3, 20-21.

ne lumina a creatorului însuși au primit, ca un dar al mântuirii: **adevărul**. Adevărul primit rezolvă toate întrebările, atât cele simple cât și cele mai dificile. Adevărul primit dă sens atât ființei umane cât pune ordine, dând senz cosmosului întreg. *Adevărul primit este rațional pentru minte, evident pentru inimă și logic pentru spiritul critic.*

Adevărul primit este unic și perfect armonizator pentru toate contrastele unind în sinteza finalității sale toate drumurile.

După acest Adevăr *motivul creanței noastre este: fericirea. Metoda sau drumul ce ne duce la aceasta este: virtutea, sau săvârșirea faptelor după logică și sentiment. Iar scopul sau finalitatea noastră este desăvârșirea, sau armonizarea activă a devenirii noastre către perfecțiune. Acest adevăr ni s'a lăsat nouă de către Fiul Creatorului, și prezintă cele mai valabile probe experimentale, logice și afective.*

Adevărul moștenit prin harul întrupării este valabil prin frecvența potențialităților de care dă dovadă în timp și prin structura lui supraistorică (supratemporală). Este bunul cel mai de preț al minții, hrana cea mai aleasă a sufletului și balsamul cel mai ales al inimii.

Adevărul creștin este o valoare infinit dimensională, care crește în profunzime pe măsură ce este cercetat cu puterea minții și cu adastarea fideistă a inimii. Adevărul creștin poate, și se cere cercetat *la lumină, în plinătatea și în totala lui intimitate. În casa acestui adevăr, în Biserică, simbolic se aprind făclii împotriva întunericului, a umbrei, penumbrei și mai ales împotriva obscurului. Simbolică arhitectonică a bisericilor creștine este o înălțare către cer, și nu o sobolică ascundere în mușuroaiele pământului. Chiar celor morți în ghiulgiu acestui adevăr*

li se ridică cruce, semn de înălțare către lumină peste lespedea trupului dat rânduelilor de obște.

Creatorul acestei concepții de viață Iisus Hristos, condiționează mântuirea neamului omenesc de desăvârșirea morală a acestora: „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este“.

Or desăvârșirea morală a neamului omenesc este o iluminare

a scopului și o acționare în senz luminos, creator, a vieții.

Nimeni să nu judece aparențele, fiindcă aplicându-și același cântar el însuși devine păgubit. Biserica poate greși prin oamenii ei, care rămân prin destinul lor oameni, dar ca instituție ea este întruchiparea luminii.

Părintele GHEDEON

Pastorala I. P. S. Arhiepiscop Firmilian al Craiovei

Curând după instalarea Sa în scaunul de arhiepiscop al Craiovei, I. P. S. Sa Firmilian a trimis clerului și popului credincios din cuprinsul eparhiei o frumoasă scrisoare pastorală, insistând asupra datoriei acestui cler și popor de a se supune „stăpânilor mai înalte“, după înțeleptul îndem al sf. Apostol Pavel de la Rom. 13, 1.

În partea din urmă a scrisorii Sale I. P. S. Sa își schițează planul de activitate arhipăstorească după cum urmează:

„Vom împleni munca Noastră cu sarcina stăpânirii, pentru întruparea poruncilor evangheliei, care este bunăvestire a săracilor și a mers întotdeauna alături de poporul umilit, despoiat de drepturi și împilat. Și așa vor trebui să facă și păstorii șufletești ai poporului, slujitorii Bisericii lui Hristos.

Vom pune în grabnică lucrare dreptul rezervat Bisericii de Înalțul Guvern, de a sprijini „asistența socială“, prin deschidere sau întemeiere de cantine, cămine, case de sănătate și alte ajutoare în schiturile

și mănăstirile Arhiepiscopiei, precum și în parohiile din târguri și orașe.

Vom sprijini, prin preoții și monahii noștri învățați, opera de lămurire a poporului, în școli și adunări, prin foi și tipărituri.

Ne vom strădui să plinim scumpa datorie a smereniei Noastre, de a aprinde flacăra culturii în acest colț din Oltenia marilor cărturari și iluminați bărbați, prin întemeierea unei edituri eparhiale și prin chemarea la lucru a preoților și condeierilor de aici și de pretutindeni.

Vom bate la poarta inimii voastre și vom cere obolul vostru, la timp, ca să întemeiem și să statornicim această nou înființată Arhiepiscopie, lipsită de reședință, cancelarii și isvoare de trai.

Pretindem să faceți din biserica voastră și din cimitirul răposaților voștri case ale sfințeniei și ale cinstitiei, iar din schișuri și mănăstiri vetre ale duhovnicești trăiri și apringeri.“

Din partea noastră îi facem cele mai bune urări pentru împlinirea acestor nobile gânduri.

Căci de două zile, de când undele văzduhului au împrăștiat în toate părțile lumii veste despre asasinarea lui Mahatma Gandhi, chipul marelui luptător al Indiei mă urmărea cu stăruința unei adevărate obsesii.

Unde l-am văzut pe acest apostol al blândeții, al răbdării și iubirii de oameni, pe acest mag al libertății neamului său, pe-acest conducător al unei țări de patru sute de milioane de oameni? Unde l-am văzut pe acest straniu căpitan de oști civile, care n'uriașă să luptă nu s'a slujit decât de duhovniceștile arme ale postului și rugăciunii? Nu l-am văzut nicăieri, fiindcă eu n'am fost în țara lui, iar el n'a fost în țara mea.

L-am cunoscut din cartea lui Romain Rolland, pe care-o cetisem curând după cel dintâi războiu mondial, la Viena. De atunci i-am urmărit lupta, i-am admirat eroismul și m'am bucurat de biruința cu care s'a încununat, după o luptă dusă vreme de-o jumătate de veac pentru libertatea Indiei. Căci până anul trecut India era colonie a imperiului britanic. Împotriva acestui imperiu a luptat Gandhi. Dar nu ca ceilalți revoluționari cunoscuți în istorie, nu ca un răsvrățitor de mase, nu ca unul care ridică mulțimi înarmate spre a-și ucide dușmanii și a scăpa astfel din robia lor, ci ca un revoluționar ciudat — „sui generis“. N'a îndemnat pe nimeni să pună mâna pe armă și să ucidă pe adversar, unde și cum va putea, nici să săvârșescă atentate în masă. Nu, căci, după cum am spus, singurele armele pe care le-a încuviințat milioanele sale de ostași devotați au fost blândețea aspră, răbdarea îndârjită, împotrivirea nesângeroasă, rezistența pasivă — vârtuți cari nu se dobândesc decât în școala, veche cât vremile, a postului și a rugăciunii.

Gandhi și-a făcut studiile

universitare în Anglia, ca și atâția alți fruntași ai intelectualității hinduse, inclusiv actualul prim-ministru al Indiei, Pandit Nehru. Aici a avut prilejul să cunoască și învățăturile de temelie ale legii creștinești. Ele n'au putut decât să-i întărească credința în frumusețea morală a unor virtuți pe care și religia hindusă le proslăvește. E cu neputință să nu fi cetit și să nu-l fi impresionat viața Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în care se oglindesc aceste virtuți, în toată strălucirea nepieritoare a dumnezeieștii lor frumuseți.

Și totuși, Gandhi n'a trecut în oastea închinătorilor lui Hristos, ci a rămas credincios religiei părinților săi, credincios până și bizarului cult al vacii...

Unde să căutăm cheia acestei ciudate statornicii — când Gandhi avea termenul de comparație al creștinismului? De sigur nu în vreo scădere a Evangheliei Domnului, ci mai curând în nepotrivirea dintre credința și faptele atâtor creștini pe care marele hindus i-a cunoscut în Europa și în patria sa.

Gândurile și frământările ascunse ale celui împușcat de patru gloanțe ale unui „frate“ — nu le putem ceti și nu le putem ști. Dar putem ceti desul de limpede în cartea deschisă a vieții lui, trăită în mare parte ca după Evanghelie. Chiar ultimele cuvinte pe care le-a rostit luptându-se cu moartea au o vădită rezonanță creștină: „Nu pedeșiți prea aspru pe cel ce mi-a curmat viața.“

*

— A murit Gandhi.

— Ce face?

— Acum nu mai face nimic.

Fiindcă a căzut ucis de gloanțele armei pe care a urit-o de-alungul întregii sale vieți. Trupul lui firav, sfârșit pe'n-delete de atâta rugăciune, de atâta post și de-atâta temniță

MAHATMA GANDHI

— A murit Gandhi.

— Ce face?...

— Acum nu mai face nimic.

Vorbele mele erau grave. Nici nu puteau fi altfel. Cu atât mai ciudată-mi părea nedumerirea interlocutorului meu: Am înțeles că nu știa cine e Gandhi.

Nici n'am încercat să-l lămuresc. Am schimbat vorba, întrebându-l ce l-a adus la mine. Omul mi-a povestit necazul care l-a pus pe drumuri. I-am petecit cum am putut — (necazul) și prietenul meu și-a luat rămas bun, lăsându-mă cu — Gandhi.

FOILETON

Viața Preacuratei Fecioare Maria

de: Ierom. IUSTINIAN CHIRA

1.

În nemărginita lui bunătate, Dumnezeu nu a zidit pe om numai cu cuvântul, ca pe celelalte lucruri și ființe, ci s'at luminat făcând Prea Sfânta Treime, zise: „Să facem pe om după chipul și asemănarea noastră“ (Fac. 1, v. 27). Și Dumnezeu zidî pe om neprîhănit și inzestrat cu toată vîrtutea.

Cu mîrire și cu cinste l-a încununat și l-a pus stăpîn peste toate lucrurile mînilor Sale. (Psalm 8; 6, 7). Dar diavolul, tatăl mîncunții și vrășmasul fericirii noastre, cu amăgire apropiindu-se de Eva, îi sădește în suflet mîndria, și o aruncă în prăpastia neascultării.

Odată cu aplecarea către ispita diavolească, omul se simte gol și strein, căci în toată făptura sa nu mai era nimic din mărirea asemănării cu

Dumnezeu. Se rușina de sine, căci toate podobele de „împărat al făpturii“ îi căzuseră. Se simțea incolțit de șerpîi tuturor păcatelor, de aceea cu rușine și cu groază se ascunde printre pomii din grădina Edenului, când glasul Domnului în răcoarea înserării îl strigă: „Adame, Adame, unde ești?..“

Adam se nemernicise. Nu-și mai ridică ochii din pulberea pămîntului, ci doar căuta să se desvinovățească: „Femeia care mi-ai dat-o, ea mi-a dat din pom și am mâncat“.

Iar când Dumnezeu o întreabă pe Eva, nici ea nu se căește, ci spune: „Șarpele m'a amăgît“.

Neascultarea Evei, deschise poarta tuturor fărădelegilor și păcatelor.

De aceea, din adâncuri de veșnicie cuvîntul Domnului se auzi:

„Voi înmulți mereu necazurile tale“ (Fac. cap. III, v. 16).

Dar Domnul știind slăbiciunea firii omenestii și viclenia șarpelui, deodată întorcându-se spre acesta, zise: „Vrășmășle voi pune între tine

și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul...“

Pe fața Evei o rază de lumină se lăsă și o lacrimă, prinos de mulțumită, se rostogoli din ochi pe pămînt, făcându-l să tresară și el.

Intunericul se sparse și undeva prin negura veacurilor, inconjurată de un nimb de lumină, răsărea o stea ce avea să nască pe Soarele cel mare.

„Mama Vieții“ venea să mîntuie din osînda grea pe Eva „mama morții“, și pe tot neamul ei. Oamenii vor îndura de acum mai ușor pe-deapsa, întărți fiind de făclia nădejdi.

De acum, pe aceea din care se va naște mîntuirea, prorocii o vor proslăvi.

Unul o va asemăna cu o scară răzîmată de marginea cerului, prin care cerul se pogoară pe pămînt și pămîntul se urcă la ceruri, (Fac. cap. 28; 10, 17) iar altul o va vedea într'un „rug ce arde, dar nu se mistuie“. (Ieșire cap. 3, v. 2).

Unul o va vedea „ușa neumbată“. Domnul Dumnezeu luf Israel va trece printrânsa și va rămănea închisă“ (Iezechiel cap. 44, v. 2). Adecă

Indurată pentru libertatea Indiei a fost ars pe rug, iar cenușa făpturii sale văzute a fost împrăștiată — după datina strămoșască — în apele Râului

sfânt. Rămâne însă eroismul faptelor lui mărețe. El da, mai poate săvârși minuni în țara celor trei sute milioane de hinduși.

D. P.

Tratatul de Alianță Româno-Sovietic

Pentru a se întări și mai legăturile noastre cu marea vecină dela răsărit, Dl Prim Ministru Dr. Petru Groza a plecat la Moscova pentru a pecetui un pact nou de prietenie, ajutorare și sprijin între noi și Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice.

Republica Populară Română a fost înfățișată la această mare sărbătoare a păcii de Domnii: Gh. Gheorghiu-Dej, Lotar Rădăceanu, D-na Ana Pauker, Vasile Luca, Vlădescu-Răcoasa. Din partea U. R. S. S.-ului a fost de față însuși

Generalismul I. V. Stalin, D. V. N. Molotov, A. I. Vâșinschi, S. I. Kavtaradze și alții.

Pactul cel nou așază atât viața noastră economică cât și cea politică pe făgașul prieteniei între două neamuri care vor pacea și năzuiesc din toate puterile ca să o țină.

După semnarea pactului, delegația Republicii Populare Române în frunte cu Dl Dr. Petru Groza s'a înapoiat în Țară, unde i s'a făcut o foarte călduroasă primire de către întreaga populație.

∞

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

Căile ferate române se refac tot mai mult și tot mai repede. Războiul le-a pricinuit multe pagube, pe care știința inginerilor și hărnicia muncitorilor noștri caută să le înlăture.

O întreagă serie de inaugurări au fost vestite de curând: Tunelul dela Stana, viaductele (drumuri construite peste prăpăstii) depe linia Ilva—Dorna-Vatra, linia Sărățel—Deda și altele.

Ultima înfăptuire mare este podul de peste Prut dela Reni. El a fost lucrat la Reșița. Montarea (așezarea lui bucată de bucată) a ținut aproape o jumătate de an. Inaugurarea lui s'a făcut cu mare alaiu, în ziua de 1 Febr. a. c.

☉ S'apropie primăvara — bucuria noastră a tuturor. Dar primăvara — ca și toamna — cu repezile ei schimbări de temperatură favorizează ivirea și răspândirea diferitelor boale. Cumpănind acest lucru, Ministerul Sănătății anunță o nouă

campanie organizată împotriva tifosului exantematic.

E o măsură înțeleaptă. Ea reclamă colaborarea devotată a tuturor oamenilor de bine. Nu ne îndoim că preoțimea noastră va fi la datorie și de astă dată, dându-și prețiosul concurs ori unde și ori de câteori i se va cere.

În lumea politică se vorbește tot mai des că Parlamentul de azi va fi desfăcut în curând și încă în primăvara asta vom avea alegeri nouă. Noul Parlament se va numi Adunarea Constituantă, fiindcă va avea însărcinarea să voteze legea de temelie a Republicii Populare Române: Constituția.

Gazetele scriu că toate gheretele de lemn de pe străzile capitalei au fost ridicate și adunate de oamenii Primăriei.

Era și timpul. Fiindcă aceste gherete nu totdeauna erau ținute în curățenia cuvenită unor prăvălioare care să te ispitescă să zăbovești în fața lor.

fecioară va fi în naștere și după naștere fecioară va rămânea. Altul îl va striga: „Locaș al neprîhănit, munte sfânt” (Ieremia cap. 31, v. 23); Împărăteasă ce stă deadreapta îmbrăcată în aur de Ofir. (Ps. 44, v. 11.) Și iarăși alții vor spune și mai lîmpede: „Domnul va da un semn: Iată Fecioara va lua în pantece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuil (Isala cap. 7, v. 14).

Acestea sunt o parte din cuvintele cu care cei luminați de Duhul Sfânt cînstesc pe Preacurata Fecioară, Mama Mântuitorului lumii. Scară și flacăra arzătoare, ușă și locaș sfânt, chivot și masă cerească. Iar noi îi vom striga:

Bucură-te, prin care răsare bucuria,
Bucură-te, prin care ptere blestemul,
Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut,
Bucură-te, ștergerea lacrimilor Evei,
Bucură-te, înălțime întru care cu anevole se suie gândurile omenești,
Bucură-te, adâncime care nu te poți vedea lesne, nici cu ochi îngerești,
Bucură-te, că porți pe cel ce poartă toate,

Bucură-te, stea care areți soarele,
Bucură-te, prin care făptura se innoește,
Bucură-te, prin care prunc se face făcătorul,
Bucură-te, Mireasă pururea Fecioară!

(Din „Acatistul Bunei Vestiri”).

2.

În orașelul Nazaret din ținutul Galileei trăiau doi bătrâni a căror vîță se pierdea departe în negura trecutului.

Bătrânul Ioachim se trăgea din neamul împărătesc al lui David, iar soția sa Ana din preoțesca familie a lui Aron. Acești doi soți de o bărșle preoțească și împărătească ajunseseră la adânci bătrânețe fără ca să se fi învrednicit a avea vreun copil.

De câte ori bătrânul Ioachim ducea jertfe la altar, se ruga, ca Dumnezeu să-i fa această rușine depe cap. Iar soția sa Ana adeseori uda pămîntul cu lacrimi, ca Dumnezeu să-i ridice stărpăciunea.

Intr'una din zile, în care era praznic luminaț la Evrei, merse și Ioachim cu soția sa Ana la biserică ducând și darurile ce se cuvenea unul

O capitală e ca o oglindă a obrazului țării. Ea se cuvine să aibă o cât mai curată și mai plăcută înfățișare. Asta pentru cetățenii săi și pentru vremelnicii oaspeți străini deopotrivă. Mai ales aceștia din urmă sunt învățați să judece de obicei țara după obrazul Capitalei. De aceea spuneam că era timpul să se facă ceeace s'a făcut.

DIN CLUJ

Introducerea gazului metan la Cluj ajunsese ca povestea cu cocoșu roșu: nu mai credea în ea nimeni. Fiindcă de vorbit s'a vorbit despre ea mult — de vre-o zece-douăzeci de ani încoace — dar de mișcat n'a n'a mișcat nimeni nicio piatră.

Spre bucuria noastră, acum treaba stă altfel: Toată lumea crede în apropiata înfăptuire a marelui vis al Clujului — gazul metan, fiindcă și orbul trebuie să vadă că se lucrează mult și repede.

Zilnic ies la săpatul șanțurilor în care se așază țevile, sute și mii de oameni de toate stările și de toate chemările. Această ofensivă a muncii va aduce desigur două foloase: Treaba se face repede, iar oamenii au încă un prilej de înfrățire în munca de folos obștească pe care o săvârșesc cu însuflețire.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 686/948.

Circulară

Lupta împotriva tifosului exantematic

În 15 Februarie a. c. începe bătălia împotriva tifosului exantematic. Această bătălie este organizată de Ministerul Sănătății. Ea va fi condusă de echipe de medici cari vor împânzi întreagă țara, dar mai ales regiunile bătute de epidemie.

Intr'un fel sau altul toată suflarea din cuprinsul țării e chemată să se angajeze în această luptă menită să păzească nevătămată sănătatea cetățenilor. În rândul întâi însă preoții au datoria să atragă serionsa luare

Preoțimea din Cluj alcătuită în Sindicat a luat și ea parte la săpatul șanțurilor pentru aducerea gazului la Cluj. În ziua de Marți 3 Februarie 80 de clerici au săpat 110 m. șanț adânc de 1'20 m., în jurul Bisericii Catedralei, dovedind prin aceasta că munca pentru binele obștesc o fac cu plăcere la un loc cu toți ceilalți muncitori ai țării.

BISERICESȚI

☉ Duminecă 1 Febr. a. c. slujba sfinței liturghii din Catedrala noastră a fost înfrumusețată de corul bărbătesc al Bisericii din Deal, unde slujește părintele Prot. Fl. Mureșan.

Mănunchiul de voci alese de sub conducerea Dlui Tănăsescu a umplut vasta încăpere a Catedralei, cu sfintele acorduri liturgice, iar inimile credincioșilor le-a umplut de duhovnicească bucurie și mângăiere.

Ansamblul coral al bisericii noastre protopopești este o alcătuire muzicală bine încheată și plină de însuflețire. Nici nu-i de mirare: Aproape toți Voluntarii ei sunt studenți în medicină. Cu atât mai vrednică de laudă este lucrarea lor porinită din curată iubire pentru frumusețea legii roaste strămoșești.

∞

aminte a credincioșilor asupra primejdiei tifosului exantematic și să le pună la inimă obligația de a-și păstra curățenia trupezască, iar în caz de molipsire de a asculta cu asprime de îndrumările medicilor. Orice neșocotire a acestor îndrumări poate primejdii nu numai viața celui bolnav, dar și a celor din jurul său.

Ca orice boală, tifosul exantematic mai ușor poate fi prevenit decât lecut. De aci grija deosebită pe care trebuie s'o aibă nu numai cel bolnav, ci și cel sănătos.

Cunoscând toate aceste lucruri, invităm pe toți cucernicii noștri preoți să țină legătură strânsă cu organele medicale și administrative cari con-

credincios adevărat, darurile lor nu au fost primite. Ieșind atunci din biserică rușinați, Ioachim s'a dus în munte, iar Ana acasă. Întră în grădina și cu lacrimi fierbinți începu să se roage: „Doamne Dumnezeu, Tu cel ce numai cu cuvântul ai făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute; Cea ce ai binecuvântat pe Sara și la bătrânețe ai dat ei fiu pe Isaac, iar din Ana cea stearpă ai făcut de s'a născut Samuil prorocul, dă rod și nouă, robilor tăi, ridicându-ne ocară dinaintea oamenilor. Că pruncul ce vom naște Ție Ți-l vom închina, ca să-ți slujească în toate zilele vieții sale.”

Văzând Dumnezeu lacrimile lor, a trimis pe Arhanghelul Gavriil care le-a zis: „Iată, jertfa lacrimilor voastre a fost bine primită în fața lui Dumnezeu, care m'a trimis să vă spun că veți naște o fiică, din care va răsări lumina lumii...”

Și la plînfrea vremii, dreptii Ioachim și Ana au avut o copilă pe care botezându-o l-a pus prea frumosul nume de Maria, ce se tâlcuiește „Împărăteasă”.

(Va urma)

duc campania împotriva tifosului exantematic și într-o devotată colaborare cu aceste organe să facă tot ce le stă în putință pentru buna păstrare a sănătății poporului.

Cluj, la 12 Februarie 1948.

CONSILIUL EPARHIAL

Nr. 559/1949.

Circulară

În năzuința pe care Înalțul Guvern o are pentru răspândirea culturii în sânul poporului, Onor. Minister al Cultelor prin adresa Nr. 2956/1940 ne roagă să punem în vedere P. C. noastre preoți să-și dea toată contribuția sa la opera de lichidare a analfabetismului.

Cunoscând că Biserica prin trecutul ei a jucat un rol de seamă în luminarea satelor noastre, preotul fiind singurul răspânditor al științei de carte în popor, trebuie și azi să se pună în slujba celor mulți, contribuind efectiv la împrăștierea întunericului care mai stăruie în obștiile noastre rurale.

Considerând că prezența și participarea efectivă a slujitorilor altarelor la școlile de alfabetizare este absolut necesară, mai ales la sate, invităm P. C. noastră preoți, ca alături de învățători, să-și dea tot concursul său pentru răspândirea științei de carte în rândurile analfabeților.

Cluj, din ședința Consil. eparhial dela 11 Februarie 1948.

NICOLAE
Episcop

C. Hașcău
secretar

Nr. 6542/1947.

Circulară

către toate oficiile protopopești și parohiale

În vederea încheierii lucrărilor de inventariere a bunurilor bisericesti pe exercițiul 1947/48, pentru orientare și conformare, dăm mai jos în copie instrucțiunile Onor. Minister al Cultelor, Direcția Contabilității, Nr. 53479/1947.

Ca o consecință a Legii de stabilizare și pentru o bună ordine administrativă și contabilă, urmează ca valorile cu care elementele patrimoniului public figurează în inventarul la data de 14 Aug. 1947 să fie recalculat și puse de acord cu această lege.

În acest scop, diferitele partizi ale inventarului în care elementele patrimoniului public sunt înregistrate în lei vechi, urmează să fie închise pe data de 14 Aug. 1947.

Inchiderea partizilor se va face după ce în prealabil sau înregistrat toate operațiunile de intrări și ieșiri ce au avut loc în lei vechi pe intervalul 1 Aprilie—14 August 1947.

Astfel situația unei partizi încheiate pe data de 14 Aug. 1947, va reprezenta: soldul dela 31 Martie 1947, raportat în exercițiul 1947/48, la care s'au adăugat intrările și scăzut ieșirile survenite pe intervalul 1 Aprilie—14 August 1947.

Soldurile diferitelor partizi de inventar în lei vechi, rezultate dela 14 Aug. 1947, vor fi raportate în gestiunea nouă a perioadei 15 Aug. 1947—31 Martie 1948, în lei stabilizați, prin recalcularea fiecărui sold scriptic cu următorii coeficienți astfel:

a) Valoarea bunurilor ce consti-

tuesc partizi 1—12, așa cum a fost actualizată în lei vechi pe data de 31 Martie 1947, se va recalcula în lei stabilizați prin înmulțirea acelei valori cu 8,5 și împărțirea cu 10.000, care corespunde unui coeficient de recalculare unic de 1.200.—

Valoarea bunurilor intrate și eșite în perioada 1 Aprilie—14 Aug. 1947, se va recalcula prin înmulțirea diferenței (soldului) între intrările și ieșirile pe acel interval unic de recalculare de 5.000 cu 10.000 care corespunde unui coeficient unic de recalculare de 5.000.

Prin urmare valoarea la 15 Aug. 1947 în lei stabilizați a partizilor 1—12, se va obține prin adunarea celor rezultate de mai sus și anume acela al recalculării inventarului dela 31 Martie 1947, prin înmulțirea cu 8,5 și împărțirea cu 10.000 și al diferenței la valoarea bunurilor ce au avut loc între 1 Aprilie—14 August 1947, prin înmulțirea cu 2 și împărțirea cu 10.000.

Pentru recalcularea valorii bunurilor prevăzute de partizile 1—12 din inventarul public s'a stabilit coeficientul de 8,5:10.000 în loc de 7,10:10.000, prevăzut de legea Nr. 303 din 27 August 1947, pentru recalcularea patrimoniului societăților pe acțiuni, deoarece s'a ținut seamă, pe deoparte, de faptul că baza de evaluare pentru inventarul public este aceea din 1946, data ultimei inventarii, iar pe de altă parte deprecierea monetară ce a avut loc în intervalul de timp dela 31 Martie—14 August 1947.

b) Soldurile partizilor 13—17/13 „hârtii de valori“, 14 „rămășițe de încasat“, 15 „debitori“, 16 „Solduri de numerar în casă“ și creditorii dela 14 August 1947, se va recalcula prin împărțirea cu coeficientul 20.000.

Acest coeficient reprezintă: valoarea în lei vechi înmulțită cu 0,50:10.000. Calculul corespunde dispozițiilor prevăzute în lege Nr. 287/1947, pentru reforma monetară și Legea Nr. 303/1947, pentru recalcularea patrimoniului societăților pe acțiuni, în ceea ce privește elementele patrimoniale ce constituiesc aceste partizi.

Operațiunile de intrări sau ieșiri ce vor avea loc după 15 Aug. 1947, se vor înregistra în lei stabilizați.

În consecință, se vor observa trei operațiuni distincte:

I. Intocmirea indicată a intervalelor pe data de 31 Martie 1947, prin actualizare, (lucru care s'a făcut).

II. Inchiderea partizilor pe data de 14 August, ținând seamă de eventualele mișcări patrimoniale;

III. Recalcularea soldurilor partizilor cu noii coeficienți și raportarea lor pe data de 15 Aug., la care urmează să se țină seamă de toate intrările și ieșirile pe perioada 15 August 1947—31 Martie 1948, în lei stabilizați.

Vă atragem în mod serios atențiunea, că Ministerul de Finanțe va lua severe măsuri contra celor ce nu se vor conforma, întrucât în împrejurările actuale Statul este nevoit să-și cunoască cu exactitate averea sa în vederea nouilor venituri bugetare.

Atragem atențiunea asupra executării urgente a celor arătate mai sus, întrucât pentru depășirea termenelor în îndeplinirea dispozițiilor ce vă privesc; nu se mai acordă sub nici un motiv, amânări, contrariu urmând a se lua măsuri în consecință.

Cluj, la 5 Februarie 1948.

NICOLAE
Episcop

Const. Hașcău
secretar

Nr. 323/1947.

CONCURS

Se publică concurs pentru ocuparea postului de paroh din parohia Petrilaca de cl. III. din protopopiatul Luduș, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar de Stat, după recunoaștea ea din partea On. Ministru al Cultelor.

2. Casă parohială bună și 1 jug. grădină.

3. Sesiune parohială 21 jug.

4. Stola obicinuită.

Candidații își vor înainta cererea cu documentele Ven. Consiliu Eparhial în termenul fixat și cu prealabila noastră încuviințare se vor putea prezenta în parohie spre a se face cunoscui credincioșilor.

Luduș, 27 Noemvrie 1947.

În înțelegere cu consiliul parohial din Petrilaca,

Romul Popa
prntopop.

Nr. 6940/947. Aprob. at.

Din ședința Consiliului Eparhial din 3 Decemvrie 1947.

NICOLAE

C. Hașcău

Episcop

secretar

Episcopia ort. rom. a Maramureșului
Sighet.

Nr. 536/1948.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de Protopop al tractului Satu-Mare, Parohia Centrală Satu-Mare I., se publică concurs cu termen de 30 zile dela 1 Februarie 1948, la 2 Martie 1948. Beneficiile sunt următoarele:

I. Dela Parohia Centrală:

1. Sesiune parohială de 32 jug. cadastrale.

2. Stolele obișnuite.

3. Salarul dela Stat.

II. Dela Protopopiat:

1. Diurna de Protopop.

2. Paușal pentru cheltuelile de cancelarie conform prevederilor bugetului aprobat de corporațiunile protopopești.

3. Diurna dela parohii pentru vizitațiunile canonice.

4. Locuință în natură.

Protopopul ales va suporta toate impozitele după sesiune și beneficiul său. Noul ales este obligat să predice regulat în Dumineci și sărbători și să catehizeze în școlile primare din Parohia Centrală.

Cererile se vor înainta Consiliului Eparhial ortodox român din Sighet, anexând următoarele acte:

1. Extras de naștere și botez.

2. Certificatele școlare și calificație preoțească precizate în statutul organic și concluzelor congresuale precum și în legea și strutul de organizare Art. 64 și anume:

a) Diplomă de bacalaureat sau Diplomă de Seminar.

b) Diplomă de calificație preoțească pentru Parohii de cl. I-a.

c) Diplomă de absolvirea unei Academii Teologice sau Licența în Teologie.

d) Dovadă că a împlinit cel puțin 5 ani în serviciul Bisericii cu o activitate rodnică în cariera preoțească.

3. Certificatul de serviciu.

4. Autobiografia.

Concurenții vor anexa litere de admitere dela Prea-Sfințitul al eparhiei noastre, iar celor din alte Eparhii le trebuie și încuviințarea dela Prea Sfințiii Chiriarhi respectivi și apro-

barea dela Consiliul nostru Eparhial de a candida.

Din ședința Consiliului Protopopesc al Protopopiatului Satu-Mare, ținută la 19 Ianuarie 1948.

Președinte,

Protopop, ss. Nicolae Gavra.

Secretar,

Dir. ss. Vasile Abrudeanu.

Aprobat în ședința plenară a Consiliului Eparhial din 23 Ianuarie 1948.

EPISCOP,
SEBASTIAN

Consilier referent:
Pr. Ic. V. Pușcariu

„VATRA“

Institut de Credit și Economii Soc. An.
CLUJ

Convocare

Domnii membrii ai Institutului de credit și economii „Vatra“ s. a. din Cluj, sunt convocați în

a XLI-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Cluj, la 27 Februarie 1948 ora 11 a. m. în localul propriu din Str. Molotov Nr. 47, iar în caz că la aceasta adunare nu se va întruni numărul acționarilor cerut de statute și lege a doua adunare generală se va ține în ziua de 28 Februarie 1948 la aceeași oră și în acelaș loc și se vor lua hotărâri valide cu ori câți membri ar fi.

Ordinea de zi:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale ordinare;

2. Raportul Consiliului de administrație și cenzori despre rezultatul gestiunii 1947;

3. Aprobarea bilanțului și Contul de Profit și Pierdere încheiat la 31 Decemvrie 1947;

4. Descărcarea Consiliului de administrație și cenzori pe anul 1947;

5. Alegerea unui membru în Consiliul de administrație pe 4 ani;

6. Alegerea alor 3 membri ordinari și 3 membri supleanți în comitetul de cenzori pe anul 1948;

7. Stabilirea jetoanelor de prezență pentru membri Consiliului de administrație, retribuția cenzorilor, precum și a cheltuelilor de călătorie;

8. Eventuale propuneri;

9. Inchiderea adunării generale ordinare.

Domnii acționari ai institutului de credit și economii „Vatra“ s. a. din Cluj, sunt totodată convocați conf. art. 9 și 33 din statute la

Adunarea generală extraordinară,

care se va ține tot în ziua de 27 Februarie 1948, imediat după adunarea generală ordinară, iar în caz că nu se va întruni numărul de acționari cerut de statute și lege, a doua adunare generală extraordinară se va ține în ziua de 28 Februarie 1948 la aceeași oră și în acelaș loc și se vor lua hotărâri valide cu ori câți membri ar fi.

Ordinea de zi:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale extraordinare;

2. Hotărârea conform dispozițiilor legii Nr. 303 art. 8.

3. Inchiderea adunării generale extraordinare.

Domnii acționari, cari voiesc să participe la adunarea generală ordinară și extraordinară sunt rugați a-și depune acțiunile cel puțin cu 3 zile înainte de ziua fixată pentru ținerea adunării generale ordinare și extraordinare la caseria institutului, sau la caseria Episcopiei Ortodoxe Române din Cluj.

Cluj, la 19 Ianuarie 1948.

Consiliul de administrație.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj